

13. évközi vasárnap C

Bevezető

A mai evangéliumi szakaszban két dolgról hallunk majd. A Jeruzsálem felé tartó Jézust be nem fogadó szamaritánusokat villámokkal el-tisztíttatni akaró apostolokról. És az Úr Jézusnak elképesztően kemény, radikális igényeiről, az őt követni akarókkal szemben. Hogy válaszolnánk mi Jézus eme kérdésére: „Nem tudjátok, hogy milyen lelkület van bennetek.” És tudjuk-e mi, hogy milyen lelkület van bennünk? És ha áldozatot követel tőlünk az Úr Jézus követése? Mit teszünk? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirié litánia

Urunk, Jézus Krisztus! Add meg nekünk, hogy a Téged be nem fogadókkal szemben sohase vezéreljen a bosszúállás! Uram, irgalmazz!

Urunk, Jézus Krisztus! Add, hogy minden emberhez eljusson követésedre hívó szózatod! Krisztus, kegyelmezz!

Urunk, Jézus Krisztus! Add, hogy akik most itt együtt vagyunk, mindhalálig hűségesek maradjunk Hozzád! Uram, irgalmazz!

Evangelium után

A mai evangéliumi szakaszban hallottak szerint a tanítványok szállást keresnek Jézus számára egy Szamáriai faluban. Ez a tervük azonban akadályba ütközik. A falu lakói nem akarják Jézust házukba fogadni.

A dávidi zsidó ország, mint egységes birodalom nem sokáig állt fenn: Kr.e. 931-ben kettészakadt északi és déli királyságra. A kettészakadásakor az északiak Garizim hegyén építettek maguknak egy hatalmas templomot. Majdnem kétszáz évvel később Assíria világhódító

terveivel leigazza Mezopotámiát és az északi Izrael királyságát is.

A szamaritánusok keveredtek a megszállókkal, s nem tartották meg a zsidó vallást. Ezért a hódoltságból való visszatérés után a szamaritánusok ősi ellenségei lettek a vallás betűit szóról szóra betartó zsidóságnak. Nem csoda, ha az északiak nem fogadták be városukba Jézust. Jézus ugyanis jeruzsálemi zarándokúton van és így nem Garizim-hegyén akarja imádni Istent, ahogyan ezt a helyi lakosok teszik.

A szálláskereső tanítványok haragra lobbannak, amikor a házak ajtaja egymás után becsukódnak előttük. Jakab és János meg is akarja büntetni a falu lakosait. "Uram, hívjuk le rájuk az istennyilát, hogy föl-eméssze őket?"

Ez a kérdés természetesnek tűnhetett számukra. Az Ószövetség történetéből ismerünk hasonló eseteket. Azokat a katonákat, akik Illés prófétát el akarták fogni, égből jövő tűz emésztette el.

El tudjuk képzelni, hogy ha ez most is megtörtént volna, az apostolok milyen diadalittasan mentek volna Jézus kíséretében. Ha elpusztult volna egy falu népe. A következő faluba már úgy mentek volna be, hogy vigyázzatok emberek, mert mindenki így jár, aki nem fogadja be Krisztust és vele együtt minket sem.

Jézus ezért megfedte őket, és azt mondta nekik: „Nem tudjátok, hogy milyen lelkület van bennetek?” Ő nem ölni, nem pusztítani jött, hanem azért, hogy Ő maga legyen az engesztelő áldozat. "Én azért jöttem, hogy életük legyen, és bőségben legyen." Ez az ő követőinek is a fel-

adata! Jézus térítési eszköze nem a fegyver, hanem az irgalom. Ez kell, hogy legyen követői is!

Mi krisztuskövetők még csecsemőkorban lettünk keresztények, krisztuskövetők. És csak a későbbiek folyamán tudatosodott bennünk többé-kevésbé, hogy Krisztus követése nem tündérálom. Kemény küzdelem! Az emberibb életért, és az örök boldogságért áldozatokat kell vállalnunk. Egyik sem szerezhető meg csak keresztlevéllel, sárgult imakönyvvel, vagy rozsdásodó rózsafüzérrel.

Tény! Mi krisztuskövetők vagyunk, de nem tökéletes követők. Ezért örökítették meg az evangéliumok a három fiatalember történetét, hogy azokból, s magatartásukból mi is tanuljunk. Ahogy a krisztuskövetés akadályai nálunk is különbözőek voltak, úgy nálunk is különbözőek a krisztuskövetésünket időközönként akadályozó problémák, s azokra történő reagálásunk.

Tény! Nem könnyű feladat a krisztusi lelkület kialakítása! Főleg, ha a környezetünkben, a világban a krisztusi lelkülettel ellentétes szellemet látjuk uralkodni. A kereszténység az erőszakmentességet hirdeti. A világ meg ennek az ellenkezőjét teszi. Szítja a gyűlölködést.

Bérgyilkosokkal gyilkoltat le kegyetlen módon százezreket Afrikában, Irakban, Palesztinában, Szíriában, s a különböző arab országokban. Érdekes. Ezeket nem döbbenünk meg, s nem botránkozunk meg, de a szamaritánusok viselkedésén igen.

Nem tudom miért? Mert ezek mindennaposága fásulttá tesz ben-

nünket. Vagy nem hiszünk abban, hogy lehetséges a békés megoldás. Az őszinte, s igazi béke. Hogy „a békét adok nektek, az én békémet adom nektek, nem miként a világ adja, adom én nektek” Jézusi szavak megvalósíthatók. Hogy Jézus legnehezebb, s legmerészebb parancsa, az ellenség szeretete nem örültség, hanem megvalósítható? E nélkül nincs béke!

Hosszúra nyúló életemben tapasztalhattam, hogy mint változik e világ és benne, mint változunk mi is. Hogy nemcsak gyűlölködés van e világban, hanem kibékülés is. Szép példa volt erre a napokban déli szomszédunkkal való baráti, megbocsájtó kézfogás és közös koszorúzás. Bárcsak mielőbb megtörténne a kézfogás azokkal is, akik csak a gyűlöletet tudják velünk szemben szítani.

Azonban, ilyenkor is a jézusi lelkület kell, hogy legyen bennünk! A szeresd ellenségeidet és ne ítéld el senkit! – jézusi parancs vezessen bennünket.

Az Egyház Új Katekizmusa az imádságról szóló részben, kiemelten tárgyalja az ellenünk vétőknek szóló megbocsátást: Idézek: „A keresztény ima eljut egészen odáig, hogy megbocsát az ellenségnek. Átalakítja a tanítványt és Mesteréhez hasonlóvá formálja. A megbocsátás, a keresztény ima csúcspontja arról is tanúskodik, hogy a mi világunkban a szeretet erősebb, mint a bűn.” Én teszem hozzá: „Ami előbb, vagy utóbb, de diadalt arat.” Hazánkban is. Amen.

F. F.